

במדינה

(המשך מעמוד 10)

כל שנות קיומו. אני מאשים את ד"ר לודוויג ארהארד בכך שהיה יועץ אישי של הגאוליט טור הנודע לשימחה, בירקל, במחוז הסאהרה, ועמד בראש המכון ההיסטוריסטי למחקר כל-כלי.

הגרמני שלי, מאוחר יותר, כאשר חיכ מפא"י דויד הכהן, מי שמכהן כיו"ר ועדת החוץ והבטחון של הכנסת, קיבל את רשות הדיבור, הזכיר הדיון את הסיפור הידוע על שני הברונים הגרמניים, שלכל אחד מהם היה יהודי של הסות. כשהכה ברוך אחד את היהודי של עמיתו, פנה האחרון ואיים עליו: „אם תמשיך להכות את היהודי שלי, אאלץ להכות את היהודי שלך!”

הכהן הפך את היוצרות: אם האופוזיציה מחקיפה את הגרמני המערבי, נתקיף את הגרמני המזרחי, כאילו שמול הגרמני של הקואליציה ניצב הגרמני של האופוזיציה.

„איזה יחסים כלכליים יש לנו עם אול-בריכט?” הרעים לפתע בשאלה, חיכ מפ"ם אמה תלמי ענתה לו: „גורא קל להתפרץ לדלת פתוחה.” חבר מפלגתה, ישראל בר זיל, שלא הבין לאיזה עניין התכוון הכהן כשהזכיר את נשיא גרמניה המזרחית, בעת דיון על קשרים דיפלומטיים עם יריבתה ה-מערבית, פטר את דבריו הכהן במילה אחת: „שטויות!”

ענה הכהן: „זאת לא השמעה. תעמוד פה ותנאם במשך 25 רגעים על אולברכט.” „אינני רוצה, לא תכתוב לי?” ענה ברזילי, הוסיף הכהן: „על המנוח הזה, האנטישמי הזה דברתי ולא תזכיר פה את הנאצים של גרמניה המערבית.”

הוא שוסע שוב בקריאות בנינים, אך לא הירפה: „יש לי הערכה משלי על המנוח הזה, האנטישמי. קנהימה שלי הוא אנטישמי או לא אנטישמי, ואין אישור אחר.” תמימים, ששמעו את דבריו של מי שהיה בעבר ציר ישראל בבורמה, חשבו כי בהמשך דבריו יטיח הכהן את מסקנותיו בעיקר ביות, יתנגד משום כך גם לקשרים עם גרמניה המערבית. אך כאן נכונה להם הפי תעה.

הכהן חיב את קשירת היחסים הדיפלומטיים עם גרמניה המערבית, דרש לקבל את הצעתה, „ללא כל היסוס.” למה? כדי שיהיה נוח להשחיר את פניה:

„איך אתם רוצים שנלך בין כל העמים ונסביר את מצבנו ונשחיר את הגרמנים, ואת העם הגרמני, בפנים, בכיתו, לא נשחיר? נשחיר! אבל לשם כך עלינו להיות בפנים, לדבר כשחיים אל שחיים.”

הכנסת

הנעדרים

החיכות הארוך על החלטת הממשלה לק שור קשרים דיפלומטיים עם גרמניה המערבית, והמאמץ שהיה כרוך בהצבעה השמית (ראה לעיל). נתנו את אותותיהם בחברי הכנסת רק למחרת היום. כאשר עלה שר החוץ אוצר פינחס ספיר על דוכן הגוואמים, כדי להשיב לשורת שאלות, נכחו באולם, מל-בדו ומלבד היו"ר, רק שני נציגים של העם. השר התבגר על תחושת-העלבון, החל קורא את תשובותיו לכסאות הריקים. לפתע הפסיק. כי תוך כדי קריאה שם לב לכך, ש לא רק חברי הכנסת נעדרים ממקומם. גם הכתבניות, הרושמות כל מלה בפרטיכל, לא באו. שר החוץ אמר את תשובתו לבו של היו"ר לדבר, ומיד נשלח רץ שהועיק שתי כתבניות.

היה זה, לדעת מומחי הכנסת, שיא הי העדרויות עד כה. אולם קדמו לו ימים רבים, בהם אפשר היה למנות על אצבעות יד אחת את החיים הנוכחים בישיבות. לפחות מי בחינה אחת הטרירה הבעייה את מזכירות הכנסת, אשר ביקשה לדעת אם אומנם מוצדק קים תשובות האש"ל שמגישים חייבים לא ירושלמיים: האומנם נוכחים הם בכנסת כי אותה תכיפות שהדבר נרשם בחשבונותיהם? איש המזכירות פנה לראש סדרני הכנסת, ביקש ממנו העתק של הרשימה, אותה מנה לים הסדרנים באורח פרטי. ברשימה זו רשום שמו של כל חיכ הנכנס דרך אחת משתי הדלתות של הבית, כדי שהשוהרים ידעו להשיב למבקרים השואלים על חיכ זה או אחר, אך ראש הסדרנים סרב למסור את הרשימה למזכירות. „אם רצונכם לערוך בי קורת על נוכחות חברי הבית”, השיב, „הצי בו רשימה משלכם, ובקשו מן החייכים לח תום עליה.”

לואת לא היתה המזכירות מוכנה, פן ייעלבו החייכים, כי בכל זאת אראפשר לדי רוש מהם לחתום את שמם כמו פועלים בבית-הרושת.

הגידון

(המשך מעמוד 9)

רה כל חוש פוליטי ודמיון מדיני יוצר. אך לא בכך העיקר. העיקר טמון באותן עשרים מילים. הבה נחזור עליהן:

„מאדאם גולדה מאיר לא ידעה דבר על הצעת השלום, שנוסחה לאחרונה על ידי מסייה פיארג'מאלי, מעל עמודי לה מונד.” **במילים אלה פסלה הגברת מאיר את עצמה כאזרחית לכל טיפול נוסף בבעיות ישראל-ערב.**

יותר מזה: היא פסלה את משרד-החוץ הישראלי, במתכונתו הנוכחית, כמוסד הי מסוגל לספול בבעיות השלום.

האם לא הגיעה השעה להסיק מכך את המסקנה המתבקשת מאליה — שיש להוציא מידי משרד-החוץ את הטיפול ב-בעייה המכרעת לגבי עתידנו הלאומי?

האם אין זה ברור לחלוטין כי בעייה זו מעניינת את משרד-החוץ לאין-ערוך פחות משאלת קשרינו עם השוק האירופי המשותף, ובעיית יחסינו הדיפלומטיים עם גרמניה המערבית — שני נושאים ש הגברת מאיר זיכרה עליהם, באותו ראיון, בהתלהבות ובהרחבה?

האם אין שאלת השלום — שא-לת-השאלות של עצם קיום מדינת ישראל — חשובה מדי מכדי להשי-אירה בידי מי שאינו מעוניין בה?

★ ★ ★

ל פני קריב לעשר שנים הצעתי ל-ראשונה להקים מיניסטריון מיוחד לענייני ערב, והריני חוזר על דרישה זו בפעם המאה-ואחת.

משרד-החוץ אינו משרד שו-שלום. הוא משרד של מלחמה.

הוא מופקד על החזית המדינית של מלחמת ישראל-ערב. הוא ערוך כל-כולו ל-לוחמה פוליטית. הוא משתמש ביחסי-החוץ של ישראל כדי להשיג נשק נגד הערבים, למגר את ההתקפה המדינית של הערבים, לעמוד מול החרם הפוליטי של הערבים.

מחלקת המזרח התיכון של משרד-החוץ ממלאה, במיסגרת זו, תפקידים מלחמתיים מובהקים. תוך ממערכת-הבטחון, זהו הי גוף האנטי-ערבי ביותר במנגנון הממשלתי.

גוף לוחם זקוק לאידיאולוגיה לוחמת. גם זו אינה חסרה. שח לי, לפני כמה שבועות, פקיד בכיר של משרד-החוץ, אדם נבון וסימפאטי: „האם אתה בטוח כי שלום ישראלי-ערבי יהיה טוב למדינה? האם לא יביא להתפוררות החברה הישראלית? האם אין המצב הנוכחי של חוסר-שלום דרוש לליכוד ולהחזקת המוראל הלאומי?”

כשרווחת אידיאולוגיה כזאת בי-חוגי משה דיין, אין בכך רע. אך כשהיא רווחת כמשרד המוספקר — להלכה — על השגת השלום, הרי זה אסון.

★ ★ ★

גברת מאיר לא תשתנה. משרד-החוץ לא ישתנה. אם יבוא שר חדש במקום השרה, ישקע גם הוא בשיגרה הקיימת.

אין משרד זה מצוייד — לא מבי-חינת השקפתו, לא מבחינת מיב-נהו, לא מבחינת כוחי-האדם שלו, לא מבחינת ציודו, לא מבחינת תקציבו — לפעול למען השלום.

הוא עוסק בהפעלת יחסי-החוץ של ישראל. אולם בזירה הערבית אין לנו יחסי-חוץ. יש צורך ליצור אותם. לכך אין משרד החוץ מסוגל.

לכן יש צורך במיניסטריון חדש — משרד לענייני המרחב.

משרד שבראשו יעמוד שר בכיר, שיכול צאת גדול של מומחים (ממס"ל לבן, כמי שקראנו לו פעם, להבדיל ממס"ל החא-קי של צה"ל), שלרשותו יעמדו תקציב ואמצעים וציוד, בהתאם לתפקידו המיוחד. אפשר לשאול: מה טעם בהקמת משרד כזה במיסגרת המישטר הקיים, כשברור לכל ברדעת שמשטר זה אינו ערוך לקראת שלום. אינו מעוניין בו ואינו פועל למענו? התשובה היא, שאשילו במישטר הנוכחי יביא עצם קיומו של משרד כזה לשינוי כלשהו. יונג בסיס שאפשר יהיה לבנות עליו בבוא היום. בצד קולות המלחמה ייש מע אז, בישיבת הממשלה, לפחות קול אחד של שלום.

ואולי כדאי להקים משרד כזה רק כדי שהגברת גולדה מאיר לא תכריז, באוזני דעת-הקהל העולמי מית, שלא שמעה מעולם על הצי-עתי-שלום מהפכנית של מנהיג ערבי בכיר.

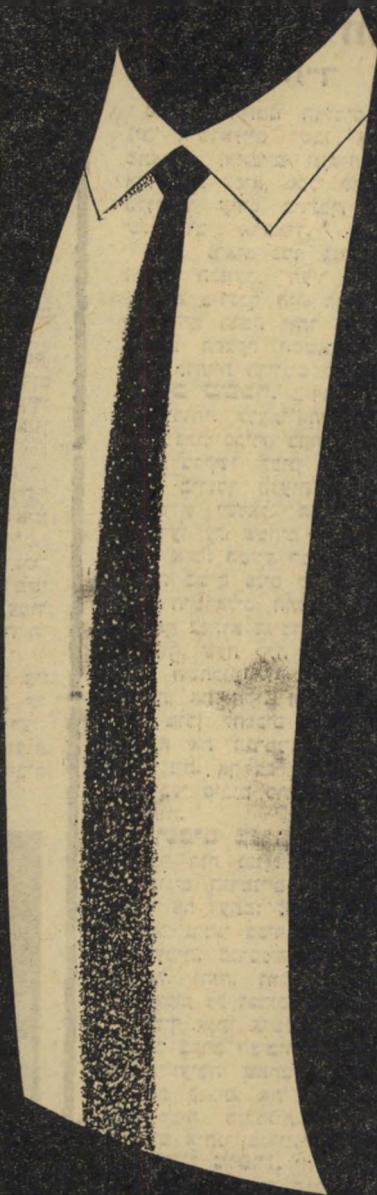
החולצה היא

Diolen®

הסיגנון והאיכות

להב

החולצה המלהיבה כל גבר

אין מתחרה
לטוב ביותר

R - registered trade mark

רכשו מקצוע משתלם
תוך זמן קצר,
בהדרכה מקצועית
מעולה

ספרות נשים

קורסים בקר וערב
פתיחת הקורס

1.4.65

ת.א. ריינס ו[נכר דיזונגוף] טל. 226066

קבלת לקוחות בסלון בית-הספר לספרות „דיאנה”, יומיים, בין השעות 9-1 בצהריים, 3-7 בערב בימים א', ג', ה', הסלון פתוח עד 9.30 בלילה.